

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse ve věci

žalobce: **M. R. D.**, narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený JUDr. Pavlem Tomkem, advokátem,
sídlem Polská 61/4, 360 01 Karlovy Vary,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, odbor dopravy a silničního hospodářství,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,
zastoupený Mgr. Vlastimilem Škodou, advokátem,
sídlem Řetězová 195/2, 405 02 Děčín,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 12. 2015, č. j. 5227/DS/2015,
JID: 167434/KUUK,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 21. 12. 2015, č. j. 5227/DS/2015, JID: 167434/KUUK, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Varnsdorf, odboru správních agend a dopravy (dále jen „městský úřad“), ze dne 11. 11. 2015, č. j. MUVA 27404/2015SmiIv. Tímto rozhodnutím městský úřad podle § 51 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítl žádost žalobce o udělení řidičského oprávnění skupiny „B“ pro nesplnění podmínky „obvyklého bydliště“ na území České republiky podle § 82 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), ve smyslu § 2 písm. hh) téhož zákona. Žalobce se v žalobě současně domáhal toho, aby soud zrušil také uvedené rozhodnutí městského úřadu a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce předeslal, že vychází z § 109 odst. 8 písm. g) zákona o silničním provozu, podle kterého dokladem prokazujícím obvyklé bydliště žadatele o vydání řidičského průkazu je zejména potvrzení o přechodném pobytu podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), výpis z katastru nemovitostí potvrzující vlastnická práva k nemovitosti, nájemní smlouva k nemovitosti, potvrzení zaměstnavatele o zaměstnání a výpis z živnostenského rejstříku. S odkazem na § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu, definující obvyklé bydliště, žalobce uvedl, že doložil své vazby a měl mu být ve lhůtě dvaceti dnů vydán řidičský průkaz. Žalobce podotkl, že se řídil nejen zákonem, ale i ustálenou judikaturou reprezentovanou rozsudky Krajského soudu v Plzni sp. zn. 57 A 96/2013 nebo Krajského soudu v Ústí nad Labem sp. zn. 15 A 132/2010, podle níž má žadatel povinnost tvrdit a prokázat takové skutečnosti, na základě kterých by bylo nutné dospět k závěru, že má na území České republiky obvyklé bydliště. Žalobce – vědom si svých povinností – předložil potvrzení o přechodném pobytu podle zákona o pobytu cizinců, registraci k dani z příjmů a přidělení DIČ, výpis z živnostenského rejstříku, doklad o rodném čísle, výpis z katastru nemovitostí, výpisy z účtu a vyúčtování hovorného, nájemní smlouvu, účetní doklady k podnikání žalobce, doklady o platbách nájemného, čestná prohlášení osob a navrhl svědky.
3. Žalobce citoval odstavec 2 preambule směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2006/126/ES, o řidičských průkazech (dále jen „směrnice o řidičských průkazech“), a zdůraznil, že pravidla pro řidičské průkazy usnadňují volný pohyb osob a vzhledem k významu individuálních dopravních prostředků vlastnictví řidičského průkazu, který je řádně uznán hostitelským státem, podporuje volný pohyb a svobodu usazování osob. Podle Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalobce je zcela zřejmé, že hlavním cílem uvedené směrnice je usnadnit volný pohyb osob a usazování občanů Evropské unie v jakémkoli členském státě, přičemž vzájemná uznatelnost řidičských průkazů a minimální požadavky na jejich získání, které směrnice stanovuje, jsou jedním z právních prostředků, jak volný pohyb osob zajistit a usnadnit. Žalobce upozornil na to, že podle článku 12 směrnice o řidičských průkazech se obvyklým bydlištěm fyzické osoby rozumí místo, kde se určitá osoba obvykle zdržuje, tj. nejméně 185 dní v kalendářním roce, z důvodů osobních a profesních vazeb nebo v případě osob bez profesních vazeb z důvodu osobních vazeb vyplývajících z úzkých vztahů mezi touto osobou

a místem, kde bydlí. Žalobce citoval rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 As 47/2013 a 2 As 5/2015 týkající se podmínky pobytu na území a jejího prokazování. Nesouhlasil s názorem žalovaného, že doložené dokumenty nenaplnějí stanovenou dobu pobytu v trvání 185 dnů v kalendářním roce a že doklady k podnikání neprokazují jeho podnikatelskou aktivitu. Vysvětlil, že je německým občanem, podniká na území Německa a zamýšlel rozšíření své podnikatelské aktivity na území České republiky. Podotkl, že v tomto ohledu samozřejmě potřebuje řidičský průkaz k výkonu své podnikatelské činnosti v České republice.

4. Podle žalobce není ve smyslu § 2 písm. hh) bodu 2 zákona o silničním provozu naplnění 185 dnů v kalendářním roce požadováno, podstatné je pouze hledisko, zda se žalobce pravidelně vrací do České republiky, kde má osobní vazby, přičemž toto hledisko je nutno prokázat v materiální podobě. Žalobce proto v souladu s důvodovou zprávou k novele zákona o silničním provozu a s požadavky konstantní judikatury (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 204/2014 a 7 As 256/2014) navrhoval doklady k prokázání materiálního hlediska obvyklého bydliště, tedy čestné prohlášení P. J., že byl sousedem žalobce na adrese „X“, čestné prohlášení M. B., který potvrdil podnikání žalobce v Německu a v České republice a jeho pobyt od února 2014 do června 2014 v „X“, a výslech svědka pana G., který potvrdil, že žalobce pobýval na uvedené adrese v „X“ a bylo jeho cílem se v České republice usadit. Tomu odpovídá i žalobcovo přestěhování do „X“, kde rekonstruoval byt, do rekonstrukce investoval finanční prostředky a nyní se tam zdržuje. Zřejmá osobní vazba podle žalobce spočívá v předchozím nájemním vztahu a nyní ve vlastnictví bytu; taktéž pan J. potvrdil jeho pravidelný pobyt v České republice.
5. Proti závěru žalovaného o neprokázání obvyklého bydliště žalobce dále namítal, že ve „X“ jej v místě bydliště zná velké množství lidí, jedná se o jeho trvalou osobní vazbu, která je nezpochybnitelná. V daných souvislostech považoval za bezpředmětné zjištění policie ve vztahu k osobám, s nimiž bylo hovořeno na adrese bydliště žalobce ve „X“, neboť v bytovém domě bydlí nepřehledné množství osob, které nemají ani nemohou mít přehled o tom, kdo s nimi v domě bydlí. S ohledem na zásadu volného hodnocení důkazů závěr žalovaného, že obvyklé bydliště žalobce nebylo prokázáno, neobstojí, neboť podle provedených důkazů v jejich vzájemné souvislosti vyšlo najevo, že přímá osobní vazba žalobce k České republice existuje. Žalobce v průběhu správního řízení dokládal další originály prohlášení lidí, kteří potvrzují faktický pobyt žalobce ve „X“, a prohlášení A. V. k pobytu v „X“. Ve vztahu k pobytu ve „X“ doplnil prohlášení P. F. s úředně ověřeným podpisem a doložil také prohlášení D. S., P. K. a A. Š., v nichž je potvrzen jeho faktický pobyt na území České republiky.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

6. Žalobce s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 252/2014 konstatoval, že žadatel o řidičský průkaz může prokázat svůj bližší vztah k území členského státu pouze tím, že prokáže svůj skutečný pobyt na něm. Této povinnosti žalobce dostal. Podotkl, že je osobou podnikající napříč několika státy a pravidelně se vrací do České republiky. Upozornil také na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 As 5/2015 řešící otázku podnikatelské vazby žadatele a zdůraznil, že jeho zcela jednoznačnou vazbou k České republice je vlastnictví bytu ve „X“. Jeho skutečný pobyt na této adrese byl prokazován čestnými prohlášeními a svědeckými výpověďmi. A. V. zná žalobce z penzionu pana G. a potvrdila občasnost jeho pobytu na území České republiky. Svědek S. byl schopen se vyjádřit pouze k pobytu žalobce od června 2014 do června 2015, občasnost pobytu také potvrdil. Paní Š. uvedla, že je sousedkou žalobce, nicméně nebývá úplně pravidelně v tomto bydlišti. Paní K. potvrdila, že je sousedkou žalobce, který má auto zaparkované před domem a v bytě občas bývá s přítelkyní. Z uvedeného je podle žalobce patrné, že coby podnikatel je často na cestách a má důvod se vracet do České republiky, ke které má vazbu v podobě vlastnictví bytu, jež užívá. Pravidelnost, resp. občasnost jeho pobytu byla zcela nezvratně prokázána, přičemž o průkaznosti důkazních materiálů nelze pochybovat. Žalobce bez dalšího dostal důkazní povinnosti ohledně prokázání obvyklého bydliště a pro případ trvajících pochybností městského úřadu bylo na tomto úřadu, aby vyvrátil žalobcova tvrzení a předložené důkazy. Nic takového městský úřad neučinil. Podle žalobce leží donekonečna tvrzená pochybnost správních orgánů na chatrných základech, jejich postoj, úřední postup a stanoviska označil žalobce za diskriminující, svévolné, protiústavní a protievropské. Dodal, že nelze přehlédnout, že správní řízení se táhlo neúměrně dlouhou dobu a z pohledu judikatury Evropského soudu pro lidská práva se jedná o nepřiměřeně dlouhé řízení zasahující do lidských práv žalobce.
7. V posuzovaném případě jde podle žalobce o to, aby ve smyslu § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu prokázal, že se zdržuje na území České republiky, a to v pravidelné míře s tím, že je jeho právem pobývat kdekoli na území eurozóny, včetně Německa, a na území České republiky se může pouze vracet za účelem osobních, popřípadě podnikatelských vazeb. Toto hledisko jasně plyne z bodu 2 zmíněného ustanovení zákona o silničním provozu, stejný význam pak má obvyklé bydliště podle směrnice o řidičských průkazech. Žalobce uzavřel, že jeho obvyklé bydliště v České republice bylo prokázáno a opačný závěr žalovaného neodpovídá provedeným důkazům.

Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Vyjádřil přesvědčení, že se s většinou námitek uvedených v žalobě vypořádal v napadeném rozhodnutí, na které proto odkázal. Současně žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 280/2015. Konstatoval, že správní orgány postupovaly striktně podle dotčených ustanovení zákona o silničním provozu a správního řádu. Podle žalovaného žalobce neprokázal naplnění podmínek § 82 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, neboť nepředložil doklady stanovené v § 92 odst. 4 písm. d) ve smyslu § 2 písm. hh) téhož zákona a dotčených článků směrnice o řidičských průkazech ve vztahu k obvyklému bydlišti na území vydávajícího státu.

Replika žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

9. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného zopakoval, že předložil veškeré doklady ve smyslu zákona o silničním provozu a směrnice o řidičských průkazech. Zdůraznil, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 As 287/2014 je při interpretaci příslušných ustanovení zákona o silničním provozu třeba vycházet z úpravy obsažené ve zmíněné směrnici. Žalobce citoval čl. 12 této směrnice a uvedl, že z vnitrostátní i unijní úpravy jednoznačně plyne, že je nutné, aby žadatel prokázal svůj bližší vztah k území členského státu tím, že prokáže skutečnou délku pobytu na něm, a to nikoli pouze předložením dokumentu, který mu formálně pobyt na území umožňuje. Žalobce se striktně držel § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu požadujícího, aby zde osoba pobývala po určitou dobu, čímž zákonodárce vyjádřil materiální kritérium, tedy požadavek skutečného, nikoli pouze úředně evidovaného pobytu, a to z důvodů osobních vazeb k členskému státu. Podle žalobce není důležité, kolik důkazních prostředků žadatel předloží, ale důležitý je obsah vztahů jimi založených. Žalobce zopakoval své přesvědčení, že pojem obvyklé bydliště v jeho čistě materiální podobě na území České republiky naplňuje.
10. Podle žalobce mohou ve smyslu § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu nastat dvě situace. Jedna je ta, kdy žadatel musí pobývat alespoň 185 dnů v kalendářním roce na území České republiky (bod 1), a druhá situace spočívá v tom, že žadatel vykonává práci na území Německa a pravidelně se vrací do České republiky z důvodu osobní vazby (bod 2). Žalobce konstatoval, že termínem obvyklé vazby je myšleno soužití ve společné domácnosti, rodinné vazby, vlastnictví nemovitosti doložené výpisem či písemná nájemní smlouva k nemovitosti. Dále může žadatel prokázat i vazby pracovní např. pracovní smlouvou, dohodou o pracovní činnosti, živnostenským listem, apod. V další části repliky již žalobce jen opakoval své žalobní námitky.

Ústní jednání soudu

11. Při jednání soudu konaném dne 20. 6. 2018 právní zástupce žalobce konstatoval, že žalobce kategoricky nesouhlasí s tím, že by neprokázal naplnění podmínky obvyklého bydliště na území České republiky ve smyslu § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu. Ze správního spisu podle něj vyplývá, že žalobce svá tvrzení o obvyklém bydlišti na území České republiky podpořil řadou důkazních prostředků. Trval na tom, že na území České republiky pravidelně pobýval vedle svého pobytu na území jiného členského státu Evropské unie (Německo), a to z důvodu svých osobních vazeb k České republice, neboť ve Varnsdorfu vlastní byt, což je nesporné. Podotkl, že bylo provedeno řádné a rozsáhlé dokazování ve smyslu § 50 správního řádu, kdy byla předložena celá řada čestných prohlášení rozličných osob o tom, že žalobce se na území České republiky po danou dobu zdržuje, a to od června 2014. Prohlášení poskytly osoby, s nimiž se žalobce zná nebo stýká. Ve správním řízení navíc tyto osoby svědeckými výpověďmi totožně potvrdily, že žalobce na území České republiky bydlí a pravidelně se zde zdržuje. Zejména na základě těchto skutečností lze podle právního zástupce žalobce učinit závěr o tom, že žalobce naplnil podmínku obvyklého bydliště na území České republiky ve smyslu § 2 písm. hh) bod 2 zákona o silničním provozu, a to i přes dílčí zjištění cizinecké policie. Na splnění podmínky obvyklého bydliště žalobce náležitě poukazoval po celou dobu správního řízení, ve kterém byl zastoupen advokátem. Právní zástupce žalobce dále poznamenal, že žalobci sice bylo v Německu odňato řidičské oprávnění, nicméně z judikatury Soudního dvora Evropské unie plyne, že osobám nelze bránit při jejich úvaze, kde si zvolí obvyklé bydliště. Žalobce pro sebe hodlal aplikovat příznivější českou právní úpravu a jeho záměr s Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

judikaturou Soudního dvora Evropské unie nekolidoval. V této souvislosti právní zástupce žalobce odkázal na rozsudek ve věci „Hofman“. Doplnil, že ve správním řízení nebyly náležitě provedeny uskutečněné svědecké výpovědi, neboť svědci byli v podstatě dotazováni jednou povšechnou otázkou, a v tomto postupu shledal právní zástupce žalobce rozpor s § 3 správního řádu.

12. Žalobce při jednání soudu k věci uvedl, že je mu líto, že celá záležitost skončila takto před soudem. Vyvinul totiž velké úsilí v dané záležitosti, neboť plánoval podnikatelské aktivity mimo jiné i v „X“, kdy na prvopočátku si pořídil byt ve „X“. Se začátky v České republice mu pomáhal jeho dobrý český přítel M. B. a jiní lidé. Celé řízení pro něj představovalo velmi náročné období, neboť neustále musel komunikovat s jednotlivými osobami, aby mu prokázaly jeho tvrzení a zároveň poskytovat součinnost správnímu orgánu. Vedle toho musel nadále pracovat, aby si zajistil prostředky, a proto je pochopitelné, že se ve svém bytě někdy nezdržoval. Fakt, že nebylo vyhověno jeho žádosti o udělení řidičského oprávnění v České republice, mu značně zkomplikoval život a jeho podnikatelské představy. Celé řízení ho stálo i hodně peněz. Žalobce očekával, že ve správním řízení správní orgán vyslechne jako svědka jeho přítele M. B., který pracuje u Českých drah, to však správní orgán neučinil a namísto toho se soustředil jen na zpochybňování žalobcových tvrzení.
13. Právní zástupce žalovaného se k jednání soudu bez omluvy nedostavil.

Správní spis

14. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 11. 8. 2014 podal žalobce žádost o řidičské oprávnění pro skupiny vozidel AM, B1 a B. K žádosti žalobce připojil čestné prohlášení ze dne 11. 8. 2014, že mu jiným členským státem nebyl uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel, jeho řidičské oprávnění nebylo pozastaveno ani odňato, nebo již uplynula doba, na kterou mu byl zákaz činnosti uložen, nebo doba pro opětovné udělení řidičského oprávnění. Ze záznamu o zkouškách odborné způsobilosti ze dne 14. 4. 2014 vyplynulo, že žalobce uvedeného dne splnil podmínky odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel zařazených do skupiny B. Podle lékařského posudku o zdravotní způsobilosti k řízení motorových vozidel ze dne 7. 3. 2014 je žalobce zdravotně způsobilý pro skupinu A, B.
15. Přípisem ze dne 14. 8. 2014, č. j. MUVA 21845/2014SmiIv, městský úřad žalobce vyzval k doplnění žádosti, resp. k odstranění jejích nedostatků, ve lhůtě patnácti dnů od doručení výzvy. Uložil žalobci, aby doložil další dokumenty prokazující obvyklé bydliště na území České republiky podle § 82 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu s důrazem na § 2 písm. hh) téhož zákona (prokázání osobních nebo rodinných vazeb) na adresách Novina 651 v Benešově nad Ploučnicí a Palackého 2596 ve Varnsdorfu. Současně žalobce poučil o tom, že těmito dokumenty mohou být nájemní smlouva, oddací (registrační) list s osobou mající české státní občanství nebo trvalý pobyt na území České republiky, výpisy z účtu z banky vedeného v České republice za období nejméně od 7. 2. 2014 dosud, účty za úhradu telefonu od operátora na území České republiky za období nejméně od 7. 2. 2014 dosud, potvrzení o úhradách zdravotního a sociálního pojištění za období nejméně od 7. 2. 2014 dosud, účty o úhradách za poskytnuté ubytování za období nejméně od 7. 2. 2014 dosud, oprávnění k podnikání na území České republiky (doklad prokazující aktivní podnikatelskou činnost – např. faktury, dodací listy, výpis z podnikatelského účtu), pracovní smlouva a potvrzení o zaměstnání, rodné listy jeho dětí, které mají české státní

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

občanství, případně další dokumenty, které by prokazovaly osobní vazby na území České republiky. Městský úřad zároveň žalobce upozornil, že podle potvrzení o přechodném pobytu na území České republiky vydaného dne 3. 3. 2014 nebyl naplněn § 82 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, že žadatel má na území České republiky obvyklé bydliště nebo zde alespoň šest měsíců studuje; konkrétně nebyla splněna podmínka 185 dnů pobytu.

16. Z nájemní smlouvy ze dne 1. 2. 2014 uzavřené mezi V. G. jako pronajímatelem a žalobcem jako nájemcem vyplynulo, že si žalobce pronajal na dobu od 1. 2. 2014 do 2. 3. 2014 byt o výměře 22 m² v 1. patře domu na adrese „X“, a to za nájemné ve výši 3 900 Kč splatné k 21. dni příslušného kalendářního měsíce. Žalobce dále předložil nájemní smlouvu bez uvedení data, na základě které si od stejného pronajímatele pronajal garsoniéro o výměře 22 m² v blíže neuvedeném místě v „X“ na dobu od 3. 3. 2014 do 2. 6. 2014, a to za nájemné 3 900 Kč splatné k 21. dni příslušného kalendářního měsíce. K této nájemní smlouvě se vztahuje také předložená faktura č. 001/14 vystavená dne 3. 3. 2014 dodavatelem V. G. pro žalobce jako odběratele, a to za pronájem pokoje včetně služeb za období od 3. 3. 2014 do 2. 6. 2014 – 3 x 3 900 Kč, celkem 11 700 Kč, a jednoduchý příjmový pokladní doklad č. 001/14 potvrzující zaplacení uvedené částky dne 3. 3. 2014. Žalobce doložil také kopii výpisu z katastru nemovitostí potvrzující vlastnické právo V. G., narozeného „X“, k pozemku, jehož součástí je budova č. p. „X“ v katastrálním území „X“.
17. Ve správním spisu jsou dále založena prohlášení V. G., narozeného „X“, a J. G., narozeného „X“, obě ze dne 14. 10. 2014 s úředně ověřenými podpisy, podle kterých žalobce bydlel od 1. 2. 2014 do 2. 6. 2014 na adrese „X“. V prohlášení ze dne 8. 10. 2014 P. J., narozený „X“, a K. M. M., narozený „X“, jejichž podpisy jsou úředně ověřeny, společně prohlásili, že žalobce byl jejich sousedem, když od 1. 2. 2014 bydlel v garsoniére v prvním patře o výměře 22 m² na adrese „X“. Prohlášením ze dne 9. 10. 2014 M. B., narozený „X“, jehož podpis je úředně ověřen, potvrdil, že žalobce zná od února 2014, žalobce byl ubytován v „X“, podniká v Německu i v Čechách. M. B. v této písemnosti dále uvedl, že žalobce nemá řidičský průkaz, proto jej vyzvedával v „X“ a vozil jej; v „X“ se žalobce zdržoval každý týden od února do června 2014, pak se přestěhoval do „X“, kde si koupil byt.
18. Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, přípisem ze dne 17. 10. 2014, č. j. KRPU-232473-2/ČJ-2014-040022, sdělila městskému úřadu, že na základě jeho žádosti provedla dne 16. 10. 2014 prověrku na adrese „X“, při které však žalobce nebyl zastižen. Obyvatelka domu A. P. uvedla, že žalobce se tam dlouhodobě nezdržuje, v domě jej spatřila asi dvakrát, naposledy v sobotu 11. 10. 2014, kdy se zdržel asi deset minut a poté z bytu odešel. Další obyvatel domu M. M. hlídce sdělil, že žalobce v domě nebydlí, viděl ho pouze při koupi bytu v červenci 2014 a poté asi v jednom případě. Policie dále uvedla, že dne 17. 10. 2014 provedla hlídka prověrku na adrese „X“, kde hovořila s V. G., narozeným „X“, který sdělil, že v dubnu 2014 na dobu asi čtyř měsíců poskytl ubytování žalobci, který však v domě fakticky nebydlel, nezdržoval se tam, v několika málo případech použil poskytnutou místnost v rodinném domě pouze za účelem přenocování.
19. Ze zprávy Spolkového úřadu pro dopravu ve Flensburgu (Spolková republika Německo) ze dne 22. 10. 2014, kterou městský úřad obdržel prostřednictvím Ministerstva dopravy, vyplynulo, že žalobce nevlastní platný německý řidičský průkaz, neboť ten mu byl dne 27.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

11. 2012 zadržen za drogovou závislost. Aby mohl žalobce získat řidičský průkaz v Německu, musel by předložit pozitivní lékařský a psychologický posudek a důkaz o abstinenci užívání návykových látek po dobu jednoho roku. V předmětné zprávě je dále uvedeno, že žalobce má od 1. 3. 2004 nahlášeno bydliště v Německu, v „X“. Z úředně ověřeného překladu informace z centrálního dopravního registru Spolkového úřadu pro dopravu ze dne 24. 1. 2014 adresované žalobci bylo zjištěno, že k osobě žalobce jsou evidována čtyři rozhodnutí; přílohou této informace jsou tomu odpovídající čtyři sdělení příslušných úřadů adresovaná Spolkovému úřadu pro dopravu. Jedná se o sdělení BG města Norimberk, pořádkový úřad, dozor provozu, ze dne 10. 8. 2012 ohledně jeho rozhodnutí ze dne 16. 7. 2012 (přestupek překročení přípustné nejvyšší rychlosti v uzavřené obci o 21 km/h spáchaný dne 1. 6. 2012 v Norimberku; datum právní moci 3. 8. 2012, datum umoření 3. 8. 2014), sdělení FE Norimberk, Lauf a. d. Pegnitz, ze dne 29. 10. 2012 ohledně jeho rozhodnutí ze dne 22. 10. 2012 (ihned vykonatelné odnětí řidičského oprávnění z důvodu náklonnosti k užívání omamných látek; datum umoření 30. 10. 2014), sdělení FE Norimberk, Lauf a. d. Pegnitz, ze dne 5. 12. 2012 ohledně jeho rozhodnutí ze dne 22. 10. 2012 (nenapadnutelné odnětí řidičského oprávnění z důvodu náklonnosti k užívání omamných látek; datum právní moci 27. 11. 2012, datum umoření 27. 11. 2027) a sdělení StA Norimberk – Fuerth ze dne 5. 2. 2013 ohledně jeho rozhodnutí ze dne 8. 1. 2013 (přestupek řízení vozidla pod vlivem omamných látek spáchaný dne 3. 7. 2012 ve Schwarzenbrucku; koncentrace amfetaminu 27 ng/ml a met-amfetaminu 190 ng/ml; datum právní moci 8. 1. 2013, datum umoření 27. 11. 2027).
20. Ve správním spisu jsou založeny kopie potvrzení o přechodném pobytu na území České republiky, která žalobci vydalo Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, dne 3. 3. 2014 s adresou pobytu „X“ a dne 2. 7. 2014 s adresou pobytu „X“ a s poznámkou pobyt povolen od 18. 6. 2013, účel pobytu podnikání.
21. Z výpisů z účtu žalobce vedeného u České spořitelny, a. s., vyplynulo, že žalobce si tento účet založil dne 14. 4. 2014 a vložil na něj 4 000 Kč. Z tohoto účtu mu byly inkasem strhávány platby za telefon (Telefónica Czech Republic, a. s.) a kromě toho z něj žalobce ve dnech 18. 6. 2014 a 23. 7. 2014 ve „X“ vybral hotovost pokaždé ve výši 1 000 Kč. Na výpisech za duben až červen 2014 má žalobce uvedenu adresu „X“, na výpisu za červenec 2014 je adresa „X“. Také předložená vyúčtování za telefonní služby O2 byla žalobci adresována na „X“, současně je v nich v rámci identifikace odběratele uvedena adresa „X“. Podrobný rozpis hovorů žalobce nepředložil, pouze ve vyúčtování za období od 12. 5. 2014 do 11. 6. 2014 jsou rozepsány roamingové služby – čtyři SMS, odchozí hovory 1 minuta, příchozí hovory 10 minut.
22. Výpisem z katastru nemovitostí – list vlastnictví č. „X“ v katastrálním území „X“ – žalobce doložil, že je vlastníkem bytové jednotky č. „X“ v budově č. p. „X“, „X“, „X“, bytový dům, stojící na pozemku parc. č. „X“. Tuto bytovou jednotku žalobce nabyl kupní smlouvou ze dne 18. 6. 2014 s právními účinky zápisu ke dni 19. 6. 2014.
23. Žalobce předložil také výpis z živnostenského rejstříku ze dne 25. 7. 2014, č. j. MUVA 20223/2014PifVe, podle kterého disponuje živnostenským oprávněním s předmětem podnikání Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona, obory činnosti Zprostředkování obchodu a služeb, Velkoobchod a maloobchod, přičemž oprávnění žalobci vzniklo dne 23. 7. 2014. Rozhodnutím Finančního úřadu pro Ústecký

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

kraj ze dne 3. 4. 2014, č. j. 873938/14/2503-05800-506384, byl žalobce registrován k dani z příjmů fyzických osob. Sdělením ze dne 30. 9. 2014 Finanční úřad pro Ústecký kraj žalobce informoval, že z důvodu změny jeho místa pobytu došlo k přesunu jeho spisu z Územního pracoviště Děčín na Územní pracoviště Rumburk.

24. Z vyrozumění Městského úřadu Varnsdorf, obecního živnostenského úřadu, ze dne 9. 1. 2015, č. j. MUVA 574/2015ResMa, vyplynulo, že žalobce v období od 1. 8. 2014 do 19. 12. 2014 svou živnost aktivně nevykonával, doklady prokazující provozování živnosti nepředložil.
25. Městskému úřadu žalobce předložil kopii jediné faktury – daňového dokladu, která by mohla souviset s jeho podnikatelskou činností. Jedná se o fakturu na částku 5 000 Kč vystavenou dne 3. 4. 2014 dodavatelem Reha restaurační a obchodní společnost, sídlem Jiráskova 703 v České Lípě, a to za poradenství.
26. Svědek V. G., narozený „X“, vypověděl, že je vlastníkem domu na adrese „X“ a že poskytoval ubytování žalobci podle předložené nájemní smlouvy, v té době tam nikdo jiný ubytován nebyl. Žalobce nepoukázal svědkovi platbu za období od 1. 2. 2014 do 2. 3. 2014. Označil za chybu, že za ubytování žalobce neprovedl vyúčtování finančnímu úřadu. Žalobce měl v době ubytování vlastní klíče, byla označena i domovní schránka. Svědek potvrdil pravdivost svého vyjádření pro Policii České republiky ze dne 17. 10. 2014. Na otázku, jak často žalobce v období od 1. 2. 2014 do 3. 6. 2014 pobýval na adrese „X“, svědek odpověděl, že vcelku to nebylo, jednalo se o nepravdivé ubytování, pouze přespával, měl vlastní klíč. Důvod k ubytování žalobce nesdělil, připadalo mu, jako by chtěl v republice zůstat.
27. Společně s vyjádřením ze dne 24. 4. 2015 k seznámení s podklady rozhodnutí žalobce předložil shodná čestná prohlášení P. K., A. Š., D. S. a P. F., že žalobce znají, tento koupil v červnu 2014 byt na adrese „X“, který opravil a od června 2014 na této adrese pobývá. A. V. ve svém čestném prohlášení uvedla, že žalobce byl od února 2014 ubytován na adrese „X“, kde se zdržoval každý den od února do června 2014, pak se přestěhoval do „X“.
28. Městský úřad se dne 15. 6. 2015 neúspěšně pokusil předvolat P. F. k podání svědecké výpovědi. Předvolání mu odeslal na adresu uvedenou v jeho čestném prohlášení, zásilka se však vrátila zpět s poznámkou, že adresát nemá schránku.
29. Svědkyně A. V. vypověděla, že žalobce zná z penzionu pana G., a protože umí německy, žalobci překládala, nebyla ovšem jeho přímou sousedkou. V období od 1. 2. 2014 do 2. 6. 2014 svědkyně vídala žalobce občas, nikoli denně. Svědkyně nevěděla nic o tom, že by si žalobce hledal v České republice práci a plánoval zde trvale bydlet; znala jej pouze formálně.
- K otázce na pobyt žalobce ve sledovaném období svědkyně uvedla, že ona a její rodiče nebyli žalobcovými sousedy, a proto nemůže četnost jeho pobytu posoudit.
30. Svědek D. S. potvrdil, že žalobce zná z jeho pobytu na adrese „X“. Svědek vyslovil souhlas s jemu předestřeným zjištěním Policie České republiky při pobytové kontrole dne 16. 10. 2014, že žalobce byl podle vyjádření sousedů v domě spatřen asi jen dvakrát na dobu deseti minut, v bytě se nezdržuje a byl viděn pouze při koupi bytu. Svědek dodal, že v době, kdy v domě bydlel, viděl žalobce asi dvakrát do měsíce. Popsal, že asi v lednu po něm žalobce chtěl souhlas s rekonstrukcí koupelny a zároveň chtěl svědecky doložit pobyt pro správní

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

orgán. V reakci na sdělení, že žalobce uvádí předmětnou adresu jako sídlo firmy, svědek podotkl, že mu ta adresa přijde jako fiktivní, jako by tam občas přespal. Svědek se nedomníval, že by žalobce chtěl v České republice podnikat nebo pobývat delší dobu, jeho pobyt by nenazval trvalým, ale spíše víkendovým.

31. Svědkyně A. Š. vypověděla, že žalobce zná jako souseda z domu „X“, pravidelně jej však nevidává, nepotkává. Dodala, že jej nevidá často a nemůže potvrdit četnost. Jako svědkyni si ji žalobce vybral proto, že ovládá německý jazyk, a pokud bylo potřeba řešit provozní problémy v domě, obracel se na ní. Svědkyně uzavřela, že pravidelný, trvalý pobyt, ani to, jak často byt využívá, nemůže dosvědčit.
32. Z výpovědi svědkyně P. K. vyplynulo, že žalobce zná jako souseda z místa trvalého pobytu „X“. V době, kdy se nastěhoval, potřeboval žalobce překlad z němčiny do češtiny, tak mu pomohla. Přistěhoval se někdy na počátku léta 2014. Svědkyně uvedla, že občas je u žalobce v bytě otevřené okno, někdy parkuje před domem auto s německou poznávací značkou, v bytě občas bývá s přítelkyní (německé národnosti). Vzhledem ke svému pracovnímu a osobnímu vytížení svědkyně nemohla potvrdit, že by se žalobce v bytě zdržoval denně. V době předestřené pobytové kontroly Policie České republiky byla svědkyně mimo své bydliště. Na otázku ohledně okolností svědčit pro žalobce svědkyně odpověděla, že ji o to žalobce požádal, nezajímala se proč. Uzavřela, že nedokáže vůbec potvrdit četnost žalobcova pobytu, ví, že si v domě koupil byt, ale nemůže potvrdit, jak často tam je, nebo není. Nevěděla ani, jak zajišťuje úklid.
33. Rozhodnutím ze dne 11. 11. 2015, č. j. MUVA 27404/2015SmiIv, městský úřad žalobcovu žádost o udělení řidičského oprávnění skupiny „B“ zamítl pro nesplnění podmínky „obvyklého bydliště“ na území České republiky podle § 82 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu ve smyslu § 2 písm. hh) téhož zákona. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím, jež nabylo právní moci dne 22. 12. 2015.

Posouzení věci soudem

34. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
35. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po provedeném ústním jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
36. Před vlastním vypořádáním jednotlivých žalobních bodů považuje soud za potřebné připomenout, že soudní řízení ve správním soudnictví je ovládáno zásadou koncentrace, jež

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nachází svůj odraz v § 71 odst. 2 třetí věta s. ř. s., podle které „[r]ozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby.“ Soud se proto může věcně zabývat jen těmi žalobními body, které byly uplatněny ve lhůtě dvou měsíců poté, kdy bylo rozhodnutí žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem (srov. § 72 odst. 1 s. ř. s.), tj. v projednávané věci do 22. 2. 2016, neboť napadené rozhodnutí bylo právnímu zástupci žalobce doručeno dne 22. 12. 2015. Projednání později uplatněných žalobních bodů by znamenalo nepřípustné porušení principu koncentrace řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2004, č. j. 1 Afs 25/2004-69, dostupný na www.nssoud.cz). Z těchto důvodů soud nemohl přihlížet k těm žalobním bodům, které právní zástupce žalobce a samotný žalobce nově vznesli při ústním jednání soudu dne 20. 6. 2018, tj. po uplynutí lhůty pro podání žaloby, která je podle § 71 odst. 2 s. ř. s. nejzazším limitem i pro případné rozšíření žaloby o další žalobní body. Soud se proto nemohl zabývat opožděně uplatněnou námitkou, že ve správním řízení nebyly náležitě provedeny skutečně svědecké výpovědi, neboť svědci byli v podstatě dotazováni jednou povšechnou otázkou, což je v rozporu s § 3 správního řádu, ani námitkou, že správní orgán nevyslechl jako svědka žalobcova přítele M. B. Pouze na okraj k tomu soud poznamenává, že každému svědkovi bylo položeno několik otázek, přičemž právnímu zástupci žalobce ani samotnému žalobci nic nebránilo v tom, aby se jednotlivých výsledků svědků zúčastnili a kladli jim doplňující dotazy. Stejně tak jim nic nebránilo v tom, aby ve správním řízení navrhli provedení důkazu výsledkem M. B., což však neučinili, ačkoli důkazní břemeno lpělo na žalobci, tudíž skutečnost, že tato osoba nebyla vyslechnuta, jde výhradně k tíži žalobce.

37. Podle § 82 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu platí, že „[ř]idičské oprávnění lze udělit pouze osobě, která má na území České republiky obvyklé bydliště nebo zde alespoň 6 měsíců studuje.“ Podle § 2 písm. hh) téhož zákona „[p]ro účely tohoto zákona obvyklé bydliště na území České republiky je místo trvalého pobytu fyzické osoby na území České republiky, nebo pokud fyzická osoba nemá na území České republiky trvalý pobyt, místo na území České republiky, kde fyzická osoba

1. pobývá alespoň 185 dnů v kalendářním roce z důvodů osobních vazeb, kterými se rozumí zejména soužití ve společné domácnosti, rodinné vazby, vlastnictví nebo nájem nemovitosti, a popřípadě zároveň i z důvodů podnikání, výkonu jiné samostatně výdělečné činnosti nebo závislé práce na území České republiky, nebo
2. pobývá z důvodu osobních vazeb a pravidelně se na toto místo vrací, ačkoli podniká, vykonává jinou samostatně výdělečnou činnost nebo závislou práci v jiném státě, není-li výkon takovéto činnosti v jiném státě omezen na dobu určitou.“

38. Podle § 92 odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu platí, že „[k] žádosti [o řidičské oprávnění] musí být přiložen doklad prokazující obvyklé bydliště žadatele, který nemá na území České republiky trvalý pobyt, nebo návrh jiného důkazního prostředku k jeho prokázání, nebo potvrzení o studiu podle § 82 odst. 4; dokladem prokazujícím obvyklé bydliště žadatele je zejména

1. potvrzení o přechodném pobytu podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky,
2. výpis z katastru nemovitostí potvrzující vlastnická práva k nemovitosti,
3. nájemní smlouva k nemovitosti,
4. potvrzení o zaměstnání,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

5. výpis z živnostenského rejstříku.

39. Z čl. 12 směrnice o řidičských průkazech „... se ‚obvyklým bydlištěm‘ rozumí místo, kde se určitá osoba obvykle zdržuje, tj. nejméně 185 dní v kalendářním roce, z důvodů osobních a profesních vazeb nebo v případě osob bez profesních vazeb z důvodu osobních vazeb vyplývajících z úzkých vztahů mezi touto osobou a místem, kde bydlí. Za obvyklé bydliště osoby, jejíž profesní vazby jsou jinde než osobní vazby a která tedy střídavě pobývá na různých místech ve dvou nebo více členských státech, se však považuje místo jejích osobních vazeb, pokud se tam pravidelně vrací. Tato poslední podmínka se nepožaduje, pokud osoba pobývá v některém členském státě, aby zde vykonávala časově omezený úkol. Navštěvování vysoké školy nebo školy neznamenaá přesun obvyklého bydliště.“
40. Výkladem pojmu obvyklé bydliště, který byl klíčovým v rámci posuzování žádosti žalobce o řidičské oprávnění, se opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud. V rozsudku ze dne 13. 11. 2013, č. j. 6 As 47/2013-68, dostupném na www.nssoud.cz, vyslovil, že pro splnění podmínky vymezené v § 82 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu nepostačí mít na území České republiky přechodný pobyt v obecném smyslu, nýbrž ve smyslu definovaném v § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu. Na tento rozsudek navázal Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 12. 2. 2015, č. j. 7 As 287/2014-36, publ. pod č. 3236/2015 Sb. NSS, dostupným na www.nssoud.cz, v němž upozornil na to, že pro interpretaci citovaných ustanovení má význam směrnice o řidičských průkazech, a dospěl k závěru, že „doklad prokazující obvyklé bydliště žadatele“ ve smyslu § 92 odst. 4 písm. d) a § 109 odst. 8 písm. g) zákona o silničním provozu nemusí sám o sobě prokazovat obvyklé bydliště žadatele. Rozhodující je v souladu s § 2 písm. hh) téhož zákona skutečný fyzický pobyt, nikoli pobyt formální. Konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu zároveň setrvává na tom, že je povinností žadatele o řidičské oprávnění prokázat existenci svého obvyklého bydliště na území České republiky (srov. např. oba výše uvedené rozsudky, případně další rozhodnutí zmiňovaná samotným žalobcem).
41. Vycházejí z citované judikatury, se kterou se plně ztotožňuje, zdejší soud zdůrazňuje, že bylo povinností žalobce prokázat, že má na území České republiky obvyklé bydliště, tj. místo, kde pobývá (obvykle se zdržuje) alespoň 185 dnů v kalendářním roce z důvodů osobních vazeb, podnikání, výkonu samostatně výdělečné činnosti či závislé práce, nebo místo, kde pobývá z důvodu osobních vazeb a pravidelně se na toto místo vrací, ačkoliv podniká, vykonává jinou samostatně výdělečnou činnost nebo závislou práci v jiném státě. Samotné předložení jednotlivých zákonem o silničním provozu demonstrativně zmíněných listin ovšem k prokázání obvyklého bydliště nepostačuje, neboť tyto listiny dokládají toliko formální pobyt, nikoli skutečný fyzický pobyt, což ostatně vyplývá i z žalobcem zmiňované judikatury. V tomto směru tedy žalobce postupoval správně, pokud nad rámec těchto listin navrhl také další důkazy včetně výsledku svědků. Městský úřad navržené důkazy provedl a následně hodnotil v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů, přičemž dospěl k závěru, že žalobce své obvyklé bydliště na území České republiky neprokázal. S tímto závěrem se soud plně ztotožňuje.
42. Předně soud zdůrazňuje, že z jeho pohledu není podstatné množství předložených a navržených důkazů, nýbrž jejich obsah, vypovídací a důkazní hodnota. Obecně lze konstatovat, že čestná prohlášení bez ohledu na jejich počet a bez ohledu na to, že některá z nich byla opatřena úředně ověřenými podpisy, mají nižší důkazní hodnotu než výsledky

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

svědků, které se odehrávají poté, kdy je svědek poučen o svých právech a povinnostech včetně případných sankčních následků nepravdivé výpovědi. Žalobce podle svých tvrzení na území České republiky nejprve pobýval na adrese „X“, a to na základě nájemních smluv v období od 1. 2. 2014 do 2. 6. 2014, a následně se přestěhoval do jím zakoupeného bytu na adrese „X“. V návaznosti na tyto skutečnosti lze žalobcem navržené a předložené důkazy rozdělit na tři okruhy podle toho, zda se týkají prvního bydliště, druhého bydliště nebo obou.

43. K bydlišti v „X“ se vztahují především nájemní smlouvy, které žalobce uzavřel s pronajímatelem V. G. Nájemní smlouvy pochopitelně ze své podstaty nejsou způsobilé prokázat skutečný pobyt, proto k nim žalobce dodal čestná prohlášení několika osob, které bez jakéhokoli bližšího časového určení potvrzovaly, že žalobce na adrese „X“ bydlel. Těmto obecným čestným prohlášením se vymykají čestná prohlášení M. B., že se žalobce v „X“ zdržoval od února do června 2014 každý týden, a A. V., že se žalobce na adrese „X“ zdržoval každý den od února do června 2014. Obsah těchto dvou čestných prohlášení však jednoznačně vyvracejí svědecké výpovědi pronajímatele V. G. a samotné A. V. Pronajímatel V. G. totiž v pozici svědka potvrdil pravdivost svého vyjádření pro Policii České republiky ze dne 17. 10. 2014, že žalobce v domě fakticky nebydlel, nezdržoval se tam, v několika málo případech použil poskytnutou místnost v rodinném domě pouze za účelem přenocování, a dodal, že se jednalo o nepravdivé ubytování. A. V. jako svědkyně vypověděla, že žalobce znala pouze formálně, vídala jej občas, nikoli denně, nebyla jeho přímou sousedkou, a proto nemůže četnost jeho pobytu posoudit. Tím svědkyně zcela jednoznačně vyvrátila obsah svého předchozího čestného prohlášení, které – jak již bylo vysvětleno – má nižší důkazní hodnotu. Oba tito svědkové tedy podle názoru soudu vyvrátili či významně zpochybnili předmětná čestná prohlášení, o nichž proto nelze nadále tvrdit, že by prokazovala obvyklé bydliště žalobce na adrese „X“, které nebylo prokázáno ani předmětnými svědeckými výpověďmi, byť je žalobce přesvědčen o opaku.
44. Pokud jde o bydliště ve „X“, žalobce doložil vlastnické právo k bytové jednotce č. „X“ v budově na adrese „X“. Tento listinný důkaz pochopitelně opět dokládá toliko formální pobyt. K prokázání skutečného pobytu na této adrese žalobce předložil shodná čestná prohlášení P. K., A. Š., D. S. a P. F., že žalobce koupil byt na adrese „X“, který opravil a od června 2014 na této adrese pobývá. S obsahem těchto čestných prohlášení ovšem kontrastují svědecké výpovědi P. K., A. Š. a D. S. P. K. jako svědkyně uvedla, že nedokáže vůbec potvrdit četnost žalobcova pobytu, občas je u něj otevřené okno, někdy parkuje před domem auto s německou poznávací značkou, v bytě občas bývá s přítelkyní (německé národnosti). A. Š. jako svědkyně vypověděla, že žalobce pravidelně nevidává, nepotkává, nemůže potvrdit četnost a pravidelnost pobytu. D. S. jako svědek potvrdil správnost zjištění Policie České republiky ze dne 16. 10. 2014, že žalobce se v bytě nezdržuje, a dodal, že v době, kdy v domě bydlel, viděl žalobce asi dvakrát do měsíce, žalobcova adresa mu přijde jako fiktivní, jako by tam občas přespál, jeho pobyt by nazval víkendovým. Soud má za to, že tyto svědecké výpovědi rozhodně neprokazují obvyklý pobyt žalobce na uvedené adrese a zároveň vyvracejí či významně zpochybňují předmětná čestná prohlášení, o nichž proto nelze nadále tvrdit, že by prokazovala obvyklé bydliště žalobce na adrese „X“.
45. Další žalobcem předložené listiny se týkají obou uvedených adres. Potvrzení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, v kontextu výše citované judikatury neprokazují skutečný, ale pouze formální pobyt. Totéž platí pro výpis z živnostenského Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

rejstříku (živnostenské oprávnění vzniklé dne 23. 7. 2014), ke kterému žalobce nepřipojil žádné doklady o skutečném výkonu živnosti. Předložená jedna přijatá faktura s datem vystavení předcházejícím vznik živnostenského oprávnění výkon této činnosti rozhodně nedokládá. Pokud by žalobce svou živnost skutečně vykonával, jistě by mu nic nebránilo v tom, aby ve správním řízení předložil jako důkaz svá daňová přiznání, případně vydané a přijaté faktury, apod. Městský úřad navíc u živnostenského úřadu ověřil, že žalobce v období od 1. 8. 2014 do 19. 12. 2014 svou živnost aktivně nevykonával a doklady prokazující provozování živnosti nepředložil. Ani registrace žalobce k dani z příjmů fyzických osob a pozdější změna územního pracoviště vyvolaná změnou místa pobytu žalobce

(z „X“ do „X“) podle názoru soudu nic nevypovídá o skutečném pobytu žalobce na území České republiky. Tento pobyt nejsou způsobilé prokázat ani výpisy z účtu žalobce vedeného u České spořitelny, a. s., ze kterých lze dovodit přítomnost žalobce na území České republiky toliko ve dnech 14. 4. 2014, kdy účet založil, a 18. 6. 2014 a 23. 7. 2014, kdy z něj ve Varnsdorfu vybral hotovost prostřednictvím bankomatu.

Další pohyby pouze v podobě inkasa plateb za telefonní služby a bankovních poplatků pak nesvědčí o aktivním užívání účtu či o pobytu žalobce na území České republiky. Žádný závěr ohledně pobytu žalobce nelze podle názoru soudu učinit ani na základě předložených vyúčtování za telefonní služby O2, z nichž s výjimkou roamingových služeb (tj. služeb čerpaných mimo území České republiky) nevyplyvá nic o tom, v jakém rozsahu či četnosti žalobce telefonní služby na území České republiky využíval.

46. Lze tedy shrnout, že žalobci se navzdory množství předložených listin nepodařilo prokázat obvyklé bydliště na území České republiky, neboť doložil pouze pobyt formální, nikoli skutečný. Rozhodně totiž neprokázal, že by zde pobýval nejméně 185 dnů v kalendářním roce, ani že by podnikal, vykonával jinou samostatně výdělečnou činnost nebo závislou práci v jiném státě a na určité místo v České republice se pravidelně vracel. Především onu pravidelnost nelze v žádném případě dovodit z jakékoli svědecké výpovědi, ani z jiných předložených důkazních prostředků a dokonce ani z většiny čestných prohlášení, jejichž pravdivost navíc byla zmíněnými svědeckými výpověďmi značně zpochybněna či vyvrácena. Pokud jedna svědkyně upozornila, že v žalobcově bytě je občas otevřené okno a někdy před domem stává auto s německou poznávací značkou, soud konstatuje, že ani jedna z těchto skutečností nic nevypovídá o přítomnosti žalobce, natožpak o četnosti či pravidelnosti jeho pobytu na konkrétním místě v České republice, což jsou zásadní předpoklady k tomu, aby takové místo mohlo být považováno za jeho obvyklé bydliště. Stejně tak domněnka svědka V. G., kterému připadalo, jako by žalobce chtěl v České republice zůstat, nemá žádnou vypovídací hodnotu, pokud jde o žalobcovo obvyklé bydliště, a nedokládá ani to, že by se žalobce skutečně chtěl v České republice usadit.
47. Za situace, kdy nebyla prokázána ani požadovaná délka pobytu 185 dnů v kalendářním roce, ani pravidelnost pobytu jako alternativa pro případ podnikání či výkonu jiné samostatně výdělečné činnosti nebo závislé práce v jiném státě, ztrácí podle názoru soudu na významu prokazování osobních vazeb žalobce k určitým místům na území České republiky. Soud pochopitelně uznává, že vlastnictví bytu a investice do jeho koupě a rekonstrukce zakládají určitou osobní vazbu žalobce, nicméně tato vazba je bez splnění dalších podmínek (délka pobytu či pravidelnost návratů) pro projednávanou věc

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nepodstatná. Bez vlivu zůstává i žalobcem tvrzená skutečnost, že jej ve „X“ zná velké množství lidí.

48. Žalobce se mylí, pokud se domnívá, že z dokazování provedeného ve správním řízení je patrné, že coby podnikatel je často na cestách a má důvod se vracet do České republiky, ke které má vazbu v podobě vlastnictví bytu, jež užívá. Žalobce své podnikatelské aktivity a s nimi údajně spojené časté cesty ve správním řízení rozhodně neprokázal.
49. K námitce žalobce, že v bytovém domě na adrese „X“ bydlí nepřeborné množství osob, které nemají ani nemohou mít přehled o tom, kdo s nimi v domě bydlí, soud opakuje, že důkazní břemeno ohledně prokázání obvyklého bydliště bylo výhradně na žalobci. Záleželo tedy pouze na něm, jaké důkazní prostředky navrhne, např. pokud jde o svědky z předmětného domu. Skutečnost, že žalobcem zvolení svědci nepotvrdili četnost ani pravidelnost jeho pobytu na dané adrese, jde podle názoru soudu výhradně k jeho tíži. Žalobce by si měl uvědomit, že je podstatný rozdíl mezi občasným pobytem, který potvrdili někteří svědci, a pravidelným vracením se na určité konkrétní místo, o němž hovoří § 2 písm. hh) bod 2 zákona o silničním provozu i čl. 12 směrnice o řidičských průkazech. K podmínce pravidelného vracení se na určité místo soud dodává, že tato pravidelnost musí mít určitou intenzitu (jednou ročně je sice pravidelně, nicméně z povahy věci to k naplnění podmínky obvyklého bydliště nepostačuje). Tuto pravidelnost bylo nezbytné prokázat, což ovšem žalobce neučinil.
50. Poukazuje-li žalobce na cíle zmíněné směrnice spočívající ve snaze usnadnit volný pohyb osob a usazování občanů Evropské unie v jakémkoli členském státě, soud připomíná, že cílem unijního zákonodárce rozhodně nebylo zavedení či podpora „turistiky za řidičskými průkazy“, které se jednotlivá ustanovení směrnice, včetně stanovení podmínky obvyklého bydliště pro získání řidičského průkazu v jiném členském státě, snaží zabránit. Obdobný záměr deklaroval i český zákonodárce v důvodové zprávě k zákonu č. 297/2011 Sb., kterým byl k 1. 1. 2012 novelizován zákon o silničním provozu. Na záměr unijního i českého zákonodárce zabránit „turistice za řidičskými průkazy“ ostatně opakovaně upozorňuje i Nejvyšší správní soud (např. v žalobcem zmiňovaném rozsudku ze dne 6. 8. 2015, č. j. 9 As 252/2014-29, dostupném na www.nssoud.cz).
51. V této souvislosti považuje zdejší soud za potřebné zdůraznit, že městský úřad v průběhu správního řízení u Spolkového úřadu pro dopravu ve Flensburgu zjistil, že žalobci byl v Německu dne 27. 11. 2012 zadržen jeho německý řidičský průkaz pro drogovou závislost, přičemž nový řidičský průkaz by tam mohl získat jen za podmínky předložení pozitivního lékařského a psychologického posudku a důkazu o abstinenci užívání návykových látek po dobu jednoho roku. Žalobci bylo v Německu dne 22. 10. 2012 uloženo ihned vykonatelné odnětí řidičského oprávnění z důvodu náklonnosti k užívání omamných látek, platné do 30. 10. 2014, a zároveň nenapadnutelné odnětí řidičského oprávnění z důvodu náklonnosti k užívání omamných látek, platné do 27. 11. 2027. V kontextu tohoto závažného zjištění vyvstaly soudu zásadní pochybnosti o tom, zda v případě žalobce nejde právě o onu zmiňovanou „turistiku za řidičskými průkazy“. Soud dodává, že cílem směrnice o řidičských průkazech rozhodně není umožnit osobám, jimž bylo ze závažných důvodů v jejich zemi odebráno řidičské oprávnění, vyhnout se podmínkám, které jim byly stanoveny pro opětovné získání řidičského oprávnění tím, že si toto oprávnění opatří v jiném členském státě, jehož zákonné podmínky nejsou tak přísné. S ohledem na popsanou minulost žalobce je proto ještě více oprávněný požadavek správních

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

orgánů na to, aby žalobce řádně prokázal obvyklého bydliště na území České republiky, neboť právě obvyklé bydliště slouží k ověření vazby cizince k České republice a vyloučení toho, že chtěl pouze obejít přísnější podmínky země, kde mu bylo řidičské oprávnění odebráno. Soud proto zásadně nesouhlasí s názorem žalobce, že pochybnosti správních orgánů stojí na chatrných základech nebo že by snad bylo jejich povinností ještě nad rámec výše uvedeného vyvracet žalobcova tvrzení a předložené důkazy, když mnohé z nich byly řádně vyvráceny a zbývající obvyklé bydliště neprokazují.

52. Žalobci lze sice přisvědčit v tom, že z judikatury Soudního dvora Evropské unie plyne, že osobám nelze bránit při jejich úvaze, kde si zvolí obvyklé bydliště, nicméně to ještě neznamená, že lze odhlédnout od toho, že žalobci bylo v Německu řidičské oprávnění odňato. Právě s ohledem na nutnost zabránit „turistice za řidičskými průkazy“ je naprosto legitimní požadavek, aby žalobce řádně prokázal své obvyklé bydliště na území České republiky, a vyvrátil tak značné pochybnosti o tom, zda jeho motivací k deklarované volbě obvyklého bydliště na území České republiky nebylo získání řidičského oprávnění za mírnějších podmínek, než by tomu bylo v Německu.
53. Pouze na okraj k tomu soud dodává, že podle § 82 odst. 2 zákona o silničním provozu *„Řidičské oprávnění nelze udělit osobě, jejíž řidičské oprávnění bylo v jiném členském státě pozastaveno nebo odejmuto, nebo jí byl uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel, pokud neuplynula lhůta pro opětovné udělení řidičského oprávnění.“* V době podání žádosti žalobce o řidičské oprávnění (11. 8. 2014) tak v důsledku existence rozhodnutí, jímž bylo žalobci uloženo ihned vykonatelné odnětí řidičského oprávnění z důvodu náklonnosti k užívání omamných látek platné do 30. 10. 2014, existoval zákonný důvod, proč žalobci nebylo možné udělit řidičské oprávnění. Tento důvod ovšem správní orgány nevzaly v potaz.
54. Soud souhlasí se žalobcem v tom, že se žalobce řídil nejen zákonem, ale i ustálenou judikaturou, podle níž má žadatel o řidičské oprávnění povinnost tvrdit a prokázat takové skutečnosti, na základě kterých by bylo nutné dospět k závěru, že má na území České republiky obvyklé bydliště. To ovšem nic nemění na skutečnosti, že žalobce své obvyklé bydliště neprokázal. S ohledem na nesplnění této zákonné podmínky pro získání řidičského oprávnění považuje soud za irelevantní, že žalobce podle svého (nedoloženého) tvrzení podniká na území Německa a zamýšlel rozšíření své podnikatelské aktivity na území České republiky, k čemuž potřebuje řidičský průkaz. Zcela bezpředmětné je také žalobcovo tvrzení, že vyvinul značné úsilí, celé řízení pro něj bylo velmi náročné, stálo jej hodně peněz a že mu výsledek řízení zkomplikoval život. Žádná z těchto skutečností totiž nemá sebemenší vliv na správnost závěrů správních orgánů obou stupňů.
55. K námitce žalobce, že se správní řízení táhlo neúměrně dlouhou dobu, soud podotýká, že samotná délka řízení rozhodně nemá a nemůže mít žádný vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Pokud se žalobce domníval, že ve správním řízení docházelo k průtahům, nic mu nebránilo v tom, aby podal žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti podle § 80 správního řádu, případně žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podle § 79 a násl. s. ř. s. Nic takového ovšem žalobce neučinil a ani z jeho podání v průběhu správních řízení nevyplývá, že by jakkoli na nepřiměřenost délky řízení upozorňoval. Uvedená námitka proto není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

56. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že žalobce neprokázal své obvyklé bydliště v České republice, tudíž správní orgány rozhodly naprosto správně, pokud jeho žádosti o řidičské oprávnění z důvodu nesplnění zákonných podmínek nevyhověly. V jejich postoji, úředním postupu a stanoviscích soud na rozdíl od žalobce nespatřuje nic diskriminujícího, svévolného, protiústavního či protievropského a naopak se pozastavuje nad tím, jak žalobce ve svých podáních, a to včetně čestného prohlášení podle § 92 odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu opomíjí skutečnost, že mu bylo jiným členským státem odňato řidičské oprávnění z důvodu náklonnosti k užívání omamných látek (rozhodnutím platným dokonce až do 27. 11. 2027), ačkoli má tato skutečnost pro dané řízení naprosto zásadní význam.
57. Soud tedy nezjistil žalobcem namítaná pochybení či nezákonnosti, žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů vyhodnotil jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
58. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 20. června 2018

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)